

end heldig. Uagtet jeg, som sagt, vilde anfædet i og for sig correctest, at de paagjældende smaa Landsdele indbrages under Kongerigets Grundlov, lægger jeg i dette Tilfælde saa liden Vægt paa Formen, at jeg ikke vilde tilraade, at man i den Anledning skulde foretage noget yderligere Skridt. Det følger af sig selv, at ved saa voldsomme Omrytstelser, som de, hvorunder vort Fædreland har lidt i den senere Tid, er der Meget, der kommer til at fremtræde paa en mindre correct Maade, men naar man ikke vil komme ind i en Uensdelighed af Tvivl og Omstændigheder, bliver man nødt til at lukke Diet til for, hvad der maa siges at være mindre correct. Det forekommer mig nu i alt Fald, som jeg før sagde, at den Affattelsesmaade, der er brugt her, ikke er heldig. Det gaaer nemlig ikke an, som man har gjort i § 3, at betragte de paagjældende Landsdeles Inddragelse under Grundloven som en Consequens af en Bestemmelse i § 1, hvorefter Lovgivningsmagten her har indbraget disse Landsdele under den Kongerigske Lovgivning. Et af To maa aabenbart være Tilfældet; enten henhøre de paagjældende Landsdele ikke under Kongerigets Lovgivningsmagt, og kunne kun komme til at henhøre derunder derved, at de blive henlagte under den igjennem en Grundlovsbestemmelse, eller ogsaa henligge de under denne Lovgivningsmagt. Men dersom de ikke henhøre under den, ikke betragtes som henhørende under Grundloven, har den Lovgivningsmagt, som her er samlet, ingen Competence til at træffe Bestemmelser, som dem, der indeholdes i §§ 1 og 2. Man maa tage det enten som et fait accompli, at de henhøre under Rigsdagens Myndighed, og derfor vil jeg være stemt, eller ogsaa maa man gaae frem paa den Maade, at man siger: disse Landsdele indlemmes under Grundloven, og først da kan Rigsdagen give Love, betræffende disse Landsdele; men at begynde med at sige, at man giver Love for disse Landsdele, og derefter i § 3 udtale, at som Følge deraf henhøre de under Kongerigets Grundlov, er efter min Opfattelse bagvendt. Idet jeg vil være stemt for at tage disse Forhold uden mange Omstændigheder, vilde jeg dog ansee det nødvendigt, at Begyndelsen af § 3 noget blev

omformet. Hvad dernæst Slutningen af § 3 angaaer, forekommer det mig i Modsætning til hvad der er blevet udtalt af det ærede Medlem for Ribe Amts 5te Valgkreds (Høgsbro), at det kunde være ønskeligt allerede tidligere end 1ste April 1866 at kalde Fællesskabet i Henseende til Lovgivning og Retsforhold tillige imellem det ældre Kongerige og de Dele, der nu ere blevne indlemmede deri. Jeg er overbevist om, at man i visse Henseender kan gjøre det tidligere end den 1ste April 1866; ja, jeg kan gjerne sige, at man i visse Henseender kan gjøre det strax. Naar det ærede Medlem har talt om at gaae forsigtig frem, for ikke at fremkalde Frygt, Rædsel, troer jeg endog han sagde, hos de paagjældende Bevocere, da vilde jeg have ønsket, at en saadan Udtalelse ikke var fremkommen. Jeg troer ikke, at der er Anledning til at nære Frygt eller Rædsel for at blive deelagtiggjort i Kongerigets Lovgivning, der i mange Henseender vistnok er at foretrække for den slesvigiske, men dertil kommer, at man vistnok overdriver sine Forestillinger om Uensartetheden mellem disse to Lovgivninger. Jeg kan ogsaa slutte mig til det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds med Hensyn til, at der er en Deel af Lovgivningen, som man strax kunde have gjort fælles for Kongeriget og de incorporerede Dele af Slesvig, saaledes Alt, hvad der vedrører Politivæsenet og Straffelovgivningen, dette sidste dog med et vist Forbehold. Saaledes som Kongerigets Straffelov er for Diebliffet, vil jeg nemlig ikke ansee det for tilstedeligt eller forsvareligt at udstrække den over Dele af Slesvig, fordi den Straffelovgivning, der ifølge Praxis finder Sted i Slesvig, i mange Henseender er mildere end den, der nu gjaelder her. Jeg vil erindre om, at heri, som i saamange andre Retninger, gaaes der i Slesvig frem efter den Praxis, som har udviklet sig der gjennem Aarhundreder. Jeg nærer imidlertid det Haab, at denne Session ikke skal gaae tilende, uden at Kongeriget bliver begabet med en Straffelov, hvortil der saalænge har været stor Trang, og hvis den maatte blive overeensstemmende med det Udtalt, der idag er ombeelt paa vere Pladser, tør jeg sige, at vor Straffelov ikke blot i Almindelighed vil udmærke sig ved Humanitet,